

Ulmus 'Frontier' een welkome aanvulling op het sortiment

Ulmus Frontier herfst

Ulmus Frontier zomer. (Foto's m.d.a. Lappen).

Ulmus 'Frontier' is afkomstig uit het veredelingsprogramma van het National Arboretum in Washington DC. De moeder is een Europese veldiep (*Ulmus minor*), de vader is de kleinbladige Aziatische iep *Ulmus parvifolia*, met als Nederlandse naam Chinese iep (alhoewel hij ook in omliggende landen voorkomt).

Auteur: Ronnie Nijboer, Noordplant

Deze kruising, in 1971 gemaakt door iepenveredelaar Denny Townsend, is een bijzonderheid, omdat een voorjaarsbloeiende iep werd bestoven met stuifmeel van een herfstbloeiende iep. Hiervoor is het stuifmeel van *parvifolia*, na de oogst begin september, gedroogd, gevacumeerd en gekoeld bewaard.

De herkomst van beide ouderbomen is niet meer te achterhalen. Dat is door Townsend nooit goed gedocumenteerd. Maar de rode herfstkleur duidt op *Ulmus parvifolia* var. *koreana*. Deze variëteit onderscheidt zich van de hoofdsort door de rode herfstverkleuring en vanwege het feit dat de bast geen opvallende afschilferende schorsplaatjes maakt. Beide eigenschappen heeft *Ulmus 'Frontier'* overgenomen.

Dat 'Frontier' door de Amerikanen is beoordeeld als goed resistent tegen de iepziekte, verbaast me niet. De *Ulmus parvifolia*-ouder is dat immers ook.

Gebruikswaarde

Ulmus 'Frontier' lijkt een welkome aanvulling op het sortiment, in de eerste plaats vanwege zijn prachtig rode herfstkleur, maar ook door zijn sierlijk overhangende twijgen en het kleine blaadje. Ik vind deze iep echter, ondanks zijn veldiep-achtergrond, minder toepasbaar in het buitengebied.

Als boom in de luwte van de bebouwde kom is hij het proberen zeker waard. Ik leg de nadruk op luwte, omdat eigen ervaringen hebben geleerd dat deze kloon in ons zeeklimaat gevoelig kan zijn voor late voorjaarsvorsten, in ieder geval als jong boompje. Twee lichten spullen moesten we na de strenge winters van 2012 en 2013 volledig afschrijven! Misschien valt dat mee als de bomen wat ouder zijn en de stam en takken meer verhouten.

Met de windvastheid voor het kustgebied is er nog weinig ervaring. Het ouderschap is wat dit betreft in tegenspraak: moeder *minor* is zeer windvast, maar vader *parvifolia* is dat juist niet. Andermaal zou ik de *Frontier*-iep voorlopig aanraden als iep voor windluwe standplaatsen in het stedelijk gebied.

Ten aanzien van de bloei weet deze iep niet goed wat hij wil. En dat lijkt me niet verwonderlijk, met een voorjaarsbloeiende moeder en een herfstbloeiende vader. Je zou dan zomerbloei voorspellen, maar dat klopt niet. Na heel lang twijfelen gaat 'Frontier' pas na een jaar of 20 bloeien en dat doet hij dan heel laat, eind oktober, begin november. Voor zaadoverlast hoeven we dus niet te vrezen.

Ronnie Nijboer

De Amerikanen hebben wel meer geëxperimenteerd met bijzondere kruisingen. Wijlen prof. Smalley bestoof een *parvifolia*-moeder met stuifmeel van de hoofdsort in de VS, *Ulmus americana* (en dat is een nauwe verwant van onze *Ulmus laevis*). Ook hieruit ontsproten wonderwel zaailingen. Een ervan wordt inmiddels door ons gekweekt onder de naam 'Rebella'. Ook zo'n sierlijk iepje, hoogresistent en met een mooie herfstkleur. Maar daarover later meer...

Stuur of twitter dit artikel door!

Scan of ga naar:

www.boomzorg.nl/artikel.asp?id=19-5202